

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Beaty Miničovej a členov JUDr. Eleny Krajčovičovej a JUDr. Viery Pepelovej, v právnej veci navrhovateľa **Ing. E**, správca konkurznej podstaty úpadcu V, zast. JUDr. Z, proti odporcovi **T**, zast. JUDr. J, o vydanie veci do konkurznej podstaty so 17,6 % úrokom z omeškania, na odvolanie odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 23. mája 2007 č. k. 46 Cbi 68/02-114 v znení doplňujúceho rozsudku zo dňa 29. mája 2007 č. k. 46 Cbi 68/02-117 a opravného uznesenia zo dňa 29. mája 2007 č. k. 46 Cbi 68/02-118, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok súdu prvého stupňa v znení doplňujúceho rozsudku a opravného uznesenia sa v napadnutej časti **p o t v r d z u j e**.

Navrhovateľovi sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom v znení doplňujúceho rozsudku a opravného uznesenia rozhodol tak, že odporcovi uložil povinnosť vydať do konkurznej podstaty úpadcu V, navíjačku cievok WAFIOS, v. č. 0210501 a súčasne ho zaviazal zaplatiť navrhovateľovi Sk 9225,- súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia vo výške Sk 50 662,10. V časti 17,6% úroku z omeškania od 16.8.2001 do zaplatenia žalobu zamietol. Uviedol, že Spoločnosť V, uzatvorila

dňa 15.8.2001 kúpnu zmluvu so spoločnosťou T, predmetom ktorej bol predaj navíjačky cievok Wafios v. č. 0210501 za kúpnu cenu 184 500,- Sk. V konaní bolo preukázané, že spoločnosť V, vystavila faktúru č. 9108004 vo výške Sk 184 500,- a že odporca vyfakturovanú sumu zaplatil do pokladne spoločnosti V. Keďže v čase uzavretia kúpnej zmluvy bol už v konaní o vyhlásenie konkurzu ustanovený predbežný správca a dlžník V, si od neho súhlas na predaj nevyžiadal, je preto zmluva o predaji navíjačky cievok s poukazom na ust. § 9c ZKV neplatná. Poukázal na ust. § 451 ods. 2 a § 458 Obč. zák., v zmysle ktorých súd odporcu k vydaniu veci do konkurznej podstaty zaviazal. Uviedol tiež, že po právoplatnosti rozhodnutia je odporca oprávnený prihlásiť si svoju pohľadávku zaplatenú za kúpnu cenu vo výške Sk 184 500,- u správcu konkurznej podstaty úpadcu V, ako pohľadávku proti podstate.

Proti rozsudku v časti, v ktorej návrhu bolo vyhovené, sa odvolal odporca a žiadal jeho zmenu. Považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa za nesprávne, pretože na základe vykonaných dôkazov súd dospel k nesprávnym právnym záverom. Odporca neplatnosť právneho úkonu nerozporuje, namieta však, že súd pri vyhovení návrhu opomenul aplikovať ust. § 457 Obč. zák., ktoré ustanovenie sa výlučne vzťahuje na daný prípad a je pre jeho správne posúdenie prvotné a zásadné. Je toho názoru, že zaplatenie kúpnej ceny v konaní preukázal, a preto súd prvého stupňa pri rozhodnutí o povinnosti vydania stroja mal súčasne rozhodnúť i o povinnosti navrhovateľa vrátiť odporcovi zaplatenú kúpnu cenu, v ktorom smere poukázal na platnú a jednoznačnú súdnu prax. Tvrdí, že od počiatku bol ochotný vrátiť požadovaný stroj, ktorého vrátenie podmieňoval vrátením kúpnej ceny, z ktorého dôvodu považuje spor za zbytočne vyvolaný, pre ktorú skutočnosť by mal trovy konania hradiť navrhovateľ. Navrhuje preto rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmeniť tak, aby súd uložil odporcovi vydať stroj do troch dní po tom, čo navrhovateľ vráti odporcovi Sk 184 500,-.

Navrhovateľ vo svojom stanovisku k odvolaniu uviedol, že odporca neberie do úvahy skutočnosť, že na majetok úpadcu bol vyhlásený konkurz, a preto použitie niektorých ustanovení právnych predpisov je vylúčené. Medzi takéto ustanovenia

v konkurze možno podľa názoru navrhovateľa zaradiť aj ustanovenie § 457 Obč. zák., ktorého uplatnenie v tomto prípade je potrebné vykladať v kontexte zákona o konkurze a vyrovnaní. Vychádzajúc z uvedeného je neaplikovateľná aj odporcom v odvolaní tvrdená judikatúra. Odporca si môže svoju pohľadávku z titulu kúpnej ceny prihlásiť do konkurzu. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na ust. § 66e ods. 2 ZKV. Navrhuje preto napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejedal vec podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 O.s.p. Po preskúmaní rozsudku v napadnutej časti, v medziach dôvodov odvolania, dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť.

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť vydať do konkurznej podstaty úpadcu V, navíjačku cievok WAFIOS, v. č. 0210501. Vychádzal pritom z právnej skutočnosti, že kúpna zmluva, ktorou odporca uvedenú vec nadobudol od terajšieho úpadcu, je neplatná, a preto je túto povinný do konkurznej podstaty vydať z titulu bezdôvodného obohatenia. Konštatoval tiež, že odporca je oprávnený prihlásiť svoju pohľadávku – zaplatenú kúpnu cenu – u správcu konkurznej podstaty, ako pohľadávku proti podstate.

Odporca v odvolaní proti tomuto rozsudku zistenú neplatnosť právneho úkonu v zásade nerozporuje, namieta však, že súd prvého stupňa pochybil, keď pri vyhovení návrhu v časti vydania veci do konkurznej podstaty, neaplikoval ust. § 457 Obč. zák., a teda neuložil navrhovateľovi proti vydaniu veci do konkurznej podstaty vrátiť odporcovi zaplatenú kúpnu cenu.

Podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky súd prvého stupňa v danom prípade úplne zistil skutkový stav veci a vyvodil z neho i správny právny záver.

Ako vyplýva z ust. § 6 ods. 2 zák. č. 328/1991 Zb., ktorým sa tento konkurz spravuje, do konkurznej podstaty patria okrem iného veci, ktoré patrili dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu.

Z obsahu spisu nesporne vyplýva, že pred vyhlásením konkurzu na majetok terajšieho úpadcu V, uzavrela táto spoločnosť s odporcom kúpnu zmluvu z 15.8.2001, predmetom ktorej bol predaj navíjačky cievok WAFIOS za dohodnutú kúpnu cenu Sk 150 000,- s 23% DPH.

Nesporne bolo tiež zistené, že uvedená zmluva bola uzavretá terajším úpadcom bez súhlasu, v konkurznom konaní ustanoveného, predbežného správcu v rozpore s ust. § 9c zák. č. 328/1991 Zb., z ktorého dôvodu súd prvého stupňa správne konštatoval, že tento právny úkon je neplatný.

Keďže ide o absolútnu neplatnosť právneho úkonu, táto pôsobí od počiatku, čo znamená, že uvedeným právny úkonom nedošlo k zmene vlastníctva k veci, ktorá bola predmetom kúpy, z ktorého dôvodu táto v čase vyhlásenia konkurzu patrila terajšiemu úpadcovi, a teda patrí i do konkurznej podstaty.

Súd prvého stupňa preto rozhodol v súlade s právnym predpisom, keď odporcovi uložil uvedenú vec vydať do konkurznej podstaty.

Za správny považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky i postup súdu prvého stupňa v tom, že pri rozhodnutí o vydaní veci do konkurznej podstaty neprihliadol k odporcom namietanému ust. § 457 Obč. zák. a tohto odkázal na oprávnenie uplatniť pohľadávku, ktorá mu vznikla z neplatného právneho úkonu, u správcu konkurznej podstaty ako pohľadávku proti podstate.

Takýto postup vyplýva jednoznačne zo zákona o konkurze a vyrovnaní a výlučne ním upraveného spôsobu, za akých podmienok a kedy môžu byť pohľadávky veriteľov v konkurze uspokojené a ktorá právna úprava vylučuje použitie ust. § 457 Obč. zák. v danom prípade.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Bratislave v znení doplňujúceho a opravného rozhodnutia v napadnutej časti podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní úspešnému navrhovateľovi ich náhradu nepriznal, nakoľko, ako vyplýva z navrhovateľom dodatočne predloženého vyčíslenia uplatnených trov odvolacieho konania, navrhovateľ tieto vyčíslil len ako trovy právneho zastúpenia. Vzhľadom na to, že účastníkom konania na strane navrhovateľa je správca konkurznej podstaty, ktorému s poukazom na ust. § 8 vyhl. č. 493/1991 Zb. za vedenie sporov neprislúcha právo na odmenu podľa osobitných predpisov, nemožno preto ním vyčíslené trovy konania považovať za vynaložené účelne.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 17. januára 2008

JUDr. Beata Miničová, v. r.
predsedníčka senátu